

Sygn. akt II K 98/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Agata Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2015 roku sprawy

M. Ś. (1), syna A. i B. z domu G.,

urodzonego dnia (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 08 grudnia 2014 r. w G. wspólnie i w porozumieniu z D. L. po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci drzwi wejściowych włamał się do mieszkania przy ul. (...) skąd dokonał kradzieży mienia w postaci: kuchenki elektrycznej koloru białego o wartości około 100 złotych, mikrofalówki C. o wartości około 150 złotych, pufy o wartości około 20 zł, stolika ze szklanym blatem o wartości około 50 zł, dwóch foteli o wartości 30 złotych każdy, drewnianego stolika pod telewizor o wartości około 30 złotych, lodówki Z. o wartości około 200 zł, metalowego wieszaka o wartości 5 złotych, plastikowego kosza koloru białego o wartości około 10 zł, plecaka (...) o wartości około 10 złotych, męskich butów skórzanych o wartości około 200 złotych, plastikowego pudełka z zawartością przewodów elektrycznych i pasty do butów o łącznej wartości około 10 złotych powodując straty o łącznej wartości około 845 złotych na szkodę M. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, to jest w ciągu 5 lat po odbyciu kary 2 lat pozbawienia wolności odbytej w okresie od 14.06.2009 r. do 13.06.2011 r. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. akt II K 492/07 za przestępstwo określone w art. 279 §1 k.k.,

tj. o czyn określony w art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.,

2. w nieustalonym okresie czasu nie później niż do 08 grudnia 2014 r. w G. przy ul. (...) dokonał nielegalnego podłączenia energii elektrycznej, w ten sposób, że przewody wewnętrznej linii zasilającej znajdujące się w szafce licznikowej na drugim piętrze klatki schodowej w/w budynku zostały połączone z przewodami instalacji odbiorczej mieszkania nr (...) w ten sposób, że zużywana energia elektryczna nie była naliczana przez żadne urządzenie pomiarowe, czym działał na szkodę (...) S.A, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, to jest w ciągu 5 lat po odbyciu kary 2 lat pozbawienia wolności odbytej w okresie od 14.06.2009 r. do 13.06.2011 r. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. akt II K 492/07 za przestępstwo określone w art. 279 §1 k.k.,

tj. o czyn określony w art. 278 §1 i 5 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.,

D. L., syna A. i J. z domu S.,

urodzonego dnia (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 08 grudnia 2014 r. w G. wspólnie i w porozumieniu z M. Ś. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci drzwi wejściowych włamał się do mieszkania przy ul. (...) skąd dokonał kradzieży mienia w postaci: kuchenki

elektrycznej koloru białego o wartości około 100 złotych, mikrofalówki C. o wartości około 150 złotych, pufy o wartości około 20 zł, stolika ze szklanym blatem o wartości około 50 zł, dwóch foteli o wartości 30 złotych każdy, drewnianego stolika pod telewizor o wartości około 30 złotych, lodówki Z. o wartości około 200 zł, metalowego wieszaka o wartości 5 złotych, plastikowego kosza koloru białego o wartości około 10 zł, plecaka (...) o wartości około 10 złotych, męskich butów skórzanych o wartości około 200 złotych, plastikowego pudełka z zawartością przewodów elektrycznych i pasty do butów o łącznej wartości około 10 złotych powodując straty o łącznej wartości około 845 złotych na szkodę M. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, to jest w ciągu 5 lat po odbyciu kary 16 miesięcy pozbawienia wolności odbytej w okresie od dnia 15.10.2012 r. do dnia 14.02.2014 r. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe sygn. akt II K 654/10 za przestępstwo określone w art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

tj. o czyn określony w art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.,

I. oskarżonego M. Ś. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I. aktu oskarżenia czynu i z to na podstawie art. 279 §1 k.k. wymierza oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. Ś. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II. aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 278 §1 i 5 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 §1 k.k., art. 86 §1 k.k. orzeczone oskarżonemu M. Ś. (1) w punktach I. i II. wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza w ich miejsce karę łączną roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu M. Ś. (1) w punkcie III. wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza rzeczywiste pozbawienie wolności w niniejszej sprawie od dnia 8 grudnia 2014 roku do dnia 9 grudnia 2014 roku (jeden dzień);

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. Ś. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w niniejszej sprawie przed Sądem I instancji;

VI. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonego M. Ś. (1) od ponoszenia kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty, przejmując poniesione w sprawie wydatki na Skarb Państwa;

VII. oskarżonego D. L. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu i z to na podstawie art. 279 §1 k.k. wymierza oskarżonemu karę roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu D. L. w punkcie VII. wyroku kary pozbawienia wolności zalicza rzeczywiste pozbawienie wolności w niniejszej sprawie od dnia 8 grudnia 2014 roku do dnia 9 grudnia 2014 roku (jeden dzień);

IX. na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.), §2 ust. 1, 2 i 3, §14 ust. 2 pkt 1, ust. 2 pkt 3, §16, §19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku na rzecz adwokata B. F. kwotę 531,36 zł (pięćset trzydzieści jeden złotych trzydzieści sześć groszy) brutto, to jest wraz z podatkiem VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego D. L. przed Sądem I instancji;

X. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonego D. L. od ponoszenia kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty, przejmując poniesione w sprawie wydatki na Skarb Państwa;

Sygn. akt II K 98/15

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 grudnia 2014 roku D. L. przebywał w mieszkaniu zajmowanym przez M. Ś. (1) w G. przy ul. (...). Mężczyźni rozmawiali o koledze M. S. (1), który został osadzony w Areszcie Śledczym w G.. Ustalili, że z mieszkania zajmowanego uprzednio przez S. zabiorą elementy wyposażenia, które przeniosą do lokalu M. Ś. (1).

Dowód: wyjaśnienia D. L. k. 88, 317;

Mężczyźni zabrali z domu M. Ś. (1) narzędzia w postaci łomu i przecinaka. Następnie udali się do mieszkania zajmowanego uprzednio przez M. S. (1) w sąsiednim budynku pod adresem Przy Torze 8B/12A. Tam D. L. przy użyciu wskazanych narzędzi wywarzył zamknięte drzwi. Mężczyźni zorientowawszy się w zawartości lokalu wrócili do mieszkania M. Ś. (1).

Dowód: wyjaśnienia D. L. k. 88, 317; protokół oględzin k. 16-17;

Gdy zrobiło się ciemno mężczyźni wrócili do mieszkania zajmowanego uprzednio przez M. S. (1). Następnie zabrali stamtąd:

- kuchenkę elektryczną o wartości około 100 zł,
- kuchenkę mikrofalową marki C. o wartości około 150 zł,
- pufę o wartości około 20 zł,
- stolik ze szklanym blatem o wartości około 50 zł,
- dwa fotele o wartości około 30 zł każdy,
- drewniany stolik pod telewizor o wartości 30 zł,
- lodówkę Z. o wartości około 200 zł,
- metalowy wieszak o wartości około 5 zł,
- plastikowy kosz biały o wartości około 10 zł,
- plecak (...) o wartości około 10 zł,
- męskie buty skurzone o wartości około 200 zł,
- plastikowe pudełko z zawartością przewodów elektrycznych i pasty do butów o łącznej wartości około 10 zł.

Skradzione przedmioty mężczyźni przenieśli do mieszkania M. Ś. (1), przy czym lodówkę oraz część mebli pozostawili na korytarzu budynku przy ul. (...). Przy przenoszeniu lodówki pomagał im kolega K. D..

Dowód: wyjaśnienia D. L. k. 88, 317; zeznania świadka P. P. (1) k. 19-20; zeznania świadka M. S. (1) k. 26v-27; protokół oględzin k. 13-15, 16-17; wydruki fotografii k. 29-40;

W nieustalonym dokładnie okresie czasu, do dnia 8 grudnia 2014 roku M. Ś. (1) dokonał nielegalnego podłączenia instalacji elektrycznej do lokalu przy ul. (...). Przewody wewnętrzne linii zasilającej znajdujące się w szafce licznikowej na drugim piętrze klatki schodowej w/w budynku połączył z przewodami instalacji odbiorczej mieszkania nr (...). Na skutek tego działania energia elektryczna zużywana w mieszkaniu do dnia 8 grudnia 2014 roku nie była naliczana

przez żadne urządzenie pomiarowe. W związku z tym działaniem szkodę nieustalonej wartości poniosła spółka (...) Spółka Akcyjna w G..

Dowód: zeznania świadka P. P. (1) k. 19-20; zeznania świadka D. R. k. 44v-45; wyjaśnienia oskarżonego M. Ś. (1) k. 58; protokół oględzin k. 42-43v;

M. Ś. (1) był uprzednio wielokrotnie karany, w tym na kary bezwzględnego pozbawienia wolności za przestępstwa przeciwko mieniu.

Wyrokiem z dnia w sprawie II K 673/06 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku M. Ś. (1) został skazany za czyn z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta została następnie objęta karą łączną wymierzoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie II K 492/07 w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności. Karę łączną orzeczoną tym wyrokiem oskarżony odbywał w okresie od dnia 14 czerwca 2009 roku do dnia 13 czerwca 2011 roku.

Dowód: informacja o osobie z K. k. 300-303; odpisy wyroków k. 138-148, informacja o okresach osadzenia k. 49-55;

D. L. był uprzednio kilkukrotnie karany, w tym na karę bezwzględnego pozbawienia wolności za przestępstwa przeciwko mieniu. Orzeczone oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania podlegały natomiast wykonaniu na skutek postanowień o zarządzeniu ich wykonania.

Wyrokiem z dnia 11 października 2010 roku w sprawie II K 654/10 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku D. L. został skazany za ciąg przestępstw z art., 279 §1 k.k. i art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Karę łączną orzeczoną tym wyrokiem oskarżony odbywał w okresie od dnia 15 października 2012 roku do dnia 14 lutego 2014 roku.

Dowód: informacja o osobie z K. k. 304-306; odpisy wyroków k. 150-161; informacja o okresach osadzenia k. 66-71;

Poczytalność oskarżonych w odniesieniu do zarzucanych im czynów nie budzi wątpliwości.

Dowód: opinie sądowo-psychiatryczne k. 126-129;

Wyjaśnienia oskarżonego M. Ś. (1) – k. 58v-59, 91, 316-317.

Wyjaśnienia oskarżonego D. L. – k. 75, 88, 317.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł przede wszystkim na ujawnionych w toku przewodu sądowego dokumentach w postaci protokołów oględzin, na zeznaniach funkcjonariusza Policji P. P. (1), na zeznaniach pracownika (...) S.A. D. R., na wyjaśnieniach D. L. oraz na złożonych w toku postępowania przygotowawczego zeznaniach pokrzywdzonego M. S. (1).

Nie budziła jakichkolwiek wątpliwości wiarygodność relacji **P. P. (1)**. Świadek jako funkcjonariusz Policji brał udział w czynnościach w mieszkaniach przy ul. (...). W swoich zeznaniach przedstawił treść uzyskanej informacji telefonicznej, opisał przedmioty ujawnione w lokalu przy ul. (...) i na korytarzu w budynku (...). Przedstawił także oświadczenia złożone przez oskarżonych w toku zatrzymania. Relacja świadka jest spójna, logiczna i konsekwentna, a także znajduje potwierdzenie w sporządzonej dokumentacji procesowej oraz koresponduje z wyjaśnieniami D. L.. Świadek P. jako funkcjonariusz Policji nie miał przy tym motywu dla bezpodstawnego obciążania oskarżonych.

Za wiarygodne w całości uznał Sąd również zeznania pracownika (...) S.A. **D. R.** (k. 44v-45, 318-319). Świadek przedstawił swoje spostrzeżenia co do sposobu podłączenia instalacji elektrycznej w lokalu przy ul. (...). Jego relacja koresponduje z protokołem oględzin sporządzonym na tę okoliczność (k. 42v-43), a także wyjaśnieniami M. Ś. (1),

którzy przyznał się do czynu z art. 278 §1 i 5 k.k. Wobec powyższego Sąd uczynił zeznania D. R. podstawą ustaleń stanu faktycznego sprawy.

Zeznania pokrzywdzonego **M. S. (1)** zasługują na wiarę jedynie w części. W szczególności nie budzi wątpliwość prawdziwość jego wypowiedzi z postępowania przygotowawczego. Pokrzywdzony rozpoznał przedmioty zabrane z zajmowanego przez siebie mieszkania określając ich szacunkową wartość. Zeznał, że mieszkania pozostawił zabezpieczone, co korespondowało z wyjaśnieniami D. L., że mężczyźni dostali się do lokalu przy użyciu łomu i przecinaka. Co istotne, M. S. (1) pierwotnie nie podał, aby przed osadzeniem w Areszcie Śledczym w G. prosił M. Ś. (1) o zabezpieczenie wyposażenia mieszkania. W kontekście powyższego za niewiarygodne uznać należało twierdzenia M. S. (1) złożone na rozprawie co do wcześniejszego uzgodnienia z oskarżonym Ś., że ten zabezpieczy zawartość mieszkania po osadzeniu pokrzywdzonego w Areszcie Śledczym w G.. Przeczy temu nie tylko niekonsekwencja relacji M. S. (1), ale przede wszystkim sprzeczność w tym zakresie z wyjaśnieniami M. Ś. (1). Wedle relacji oskarżonego (k. 317) prośba o zaopiekowanie się rzeczami została przekazana przez kolegę, gdy pokrzywdzony został zatrzymany. Natomiast z zeznań pokrzywdzonego przesłuchiwanego na tej samej rozprawie (k. 320) wynika, iż mężczyźni rozmawiali o tym bezpośrednio, gdy S. „miał już wyrok w apelacji”. W ocenie Sądu brak konsekwencji oraz rozbieżności pomiędzy relacją M. S. (1) a M. Ś. (1) przesądza o niewiarygodności omawianej części zeznań pokrzywdzonego złożonych na rozprawie. Zauważyć przy tym należy, że oskarżony i pokrzywdzony pozostawali kolegami z racji zamieszkiwania w sąsiednich budynkach. Podkreślić także należy, że obaj posiadają kryminalną przeszłość i byli osadzani w warunkach izolacji penitencjarnej. Powyższe nakazuje przyjąć, że swoiście pojmowana „solidarność” wobec organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości w ramach wspólnego środowiska była dla pokrzywdzonego istotniejsza niż fakt pokrzywdzenia działaniem oskarżonego. Nie budzi więc wątpliwości Sądu, że nowe okoliczności w zeznaniach M. Ś. (2) złożonych na rozprawie były nieprawdziwe i miały wyłącznie uwiarygodnić linię obrony przedstawioną przez oskarżonego Ś. przed Sądem.

Te same przesłanki doprowadziły Sąd do przekonania, że wyjaśnienia **M. Ś. (1)** (58v-59, 91, 316-317) nie zasługują w istotnej części na wiarę. W szczególności przesłuchiwany w toku dochodzenia oskarżony nie podał, że „zabezpieczenie” ujawnionych w jego mieszkaniu lub na kłace schodowej rzeczy nastąpiło w porozumieniu z M. S. (1). Co więcej, przesłuchiwany przez Prokuratora stwierdził wprost: „Ja S. nie pytałem, czy mogę zabrać rzeczy”. Wprawdzie wedle wyjaśnień oskarżonego pytał on o zgodę kolegę S. – W., ale M. S. (1) w swoich wyjaśnieniach nie potwierdził, aby zlecił opiekę nad mieszkaniem tej osobie i zezwolił jej na dysponowanie swoim mieniem. Elementarne zasady doświadczenia życiowego nakazują przy tym przyjąć, że ewentualna dyspozycja mieniem pokrzywdzonego winna być połączona z wydaniem kluczy, które umożliwiają wejście do lokalu. Przełamanie zaś zabezpieczeń stanowi jednoznaczne działanie wbrew woli właściciela. Zauważyć przy tym należy, że wyjaśnienia M. Ś. (1) są również niekonsekwentne co do sposobu wejścia do lokalu przy ul. (...). Przesłuchiwany przez Policję podał, iż drzwi do lokalu były otwarte (k. 58v), by przed Prokuratorem wskazać, że to D. L. miał przecinak i otworzył drzwi. Natomiast na rozprawie wyjaśnił (k. 317), że M. S. (1) przed aresztowaniem zgubił klucz i dlatego trzeba było wejść siłą, czego pokrzywdzony nie potwierdził. Wobec jednoznacznych i konsekwentnych w tym zakresie wyjaśnień D. L., a także wyników oględzin lokalu, pierwotne wyjaśnienia M. Ś. (1) o otwartym lokalu uznać należy za oczywiście niewiarygodne. Analiza całokształtu relacji oskarżonego Ś. nie pozostawia przy tym wątpliwości, że modyfikuje on swoje stanowisko dostosowując do zebranego materiału dowodowego celem poprawy swojej sytuacji procesowej. Przyznanie faktu pokonania zabezpieczenia nastąpiło przed Prokuratorem, gdy wiadomym było, iż D. L. miał ze sobą przecinak. Natomiast wyjaśnienia dotyczące uzgodnień z pokrzywdzonym przedstawione zostały dopiero na rozprawie, gdy okoliczność o takim znaczeniu dla obrony winna być przedstawiona już przy pierwszym przesłuchaniu. Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd uznał wyjaśnienia M. Ś. (1) za prawdziwe jedynie w takim zakresie, w jakim znajdują potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym – co do zabrania wskazanych w akcie oskarżenia przedmiotów z lokalu zajmowanego przez M. S. (1) wspólnie z D. L. oraz co do kradzieży energii elektrycznej w lokalu przy ul. (...).

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się natomiast na wyjaśnieniach **D. L.** (88, 317). Oskarżony konsekwentnie opisał przebieg inkryminowanego zdarzenia. Jego relacja koresponduje ze sporządzoną dokumentacją procesową,

zeznaniami świadka P. P. (1) oraz zeznaniami pokrzywdzonego złożonymi w toku postępowania przygotowawczego. Wyjaśnienia D. L. są przy tym logiczne i spójne. Sąd odmówił jedynie wiarygodności twierdzeniu oskarżonego L. na rozprawie, iż część zabezpieczonych przedmiotów, które zostały objęte zarzutem, stanowiły jego własność – wieszak, buty, kosz plastikowy, zawartość kosza. W szczególności w dalszej części rozprawy oskarżony sprostował swoje stanowisko (k. 322) wyjaśniając, że na fotografiach okazywanych pokrzywdzonemu jego własność stanowiła jedynie torba. Powyższa nieścisłość nie podważa jednak wiarygodności wyjaśnień D. L..

Nie miały istotnego znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego sprawy zeznania **J. S.** i **K. D.**. Pierwszy z powyższych świadków jako najemca mieszkania przy ul. (...) potwierdził fakt zamieszkiwania tam przez M. S. (1) przed jego osadzeniem w Areszcie Śledczym w G.. Natomiast K. D. towarzyszył oskarżonym w momencie zatrzymania i wedle relacji oskarżonych miał pomagać im w przenoszeniu lodówki. Wprawdzie świadek nie potwierdził tej okoliczności, ale deklarowana przez niego ilość spożytego (co najmniej alkoholu 6 piw) budzi zasadnicze wątpliwości co do jego zdolności postrzegania. Okoliczność dotycząca pomocy przy noszeniu lodówki nie ma jednak istotnego znaczenia dla oceny kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonych.

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł także na ujawnionych dokumentach jak: protokoły oględzin (k. 13-15, 16-17, 42-43), wydruki fotografii (k. 29-41), informacje o okresach osadzenia (k. 49-55, 66-71), odpisy wyroków (k. 138-161), informacje o osobach z K. (300-303, 304-306). Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody zaświadczonej nimi okoliczności.

Nie miały istotnego znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego sprawy pozostałe ujawnione w toku przewodu sądowego dokumenty.

Nie budzi także wątpliwości Sądu rzetelność opinii sądowo-psychiatrycznych dotyczących oskarżonych. Zostały one sporządzone przez lekarzy specjalistów posiadających wiedzę specjalną z racji stosownego wykształcenia i doświadczenia zawodowego. Przedmiotowe opinie są niesprzeczne, jasne i pełne. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności poddające w wątpliwość fachowość lub bezstronność biegłych.

Wobec ustalonego stanu faktycznego sprawy nie budzi wątpliwości fakt, że M. Ś. (1) i D. L. działając wspólnie i w porozumieniu dopuścili się czynu zarzucanego im aktem oskarżenia (czyn z punktu I. a/o wobec M. Ś. (1)). Po pokonaniu zabezpieczeń lokalu przy ul. (...) dostali się do jego wnętrza, skąd zabrali ruchomości wymienione w zarzucie aktu oskarżenia. Celem ich działania było przywłaszczenie tych przedmiotów przez oskarżonego Ś. a nie ich zabezpieczenie. Tym samym oskarżeni wyczerpali swoim zachowaniem znamiona występku z art. 279 §1 k.k.

Jednocześnie każdy z oskarżonych działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 §1 k.k. W związku z tym, że kwestia nie budzi jakichkolwiek wątpliwości i nie była przez strony kwestionowana Sąd nie widzi podstaw do szerszego omawiania tego zagadnienia. Dlatego czyny przypisane oskarżonym zakwalifikować należało z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

Natomiast zachowanie M. Ś. (1) przypisane mu w punkcie II. wyroku wyczerpało znamiona czynu z art. 278 §1 i 5 k.k. Oskarżony dokonał nielegalnego podłączenia do lokalu przy ul. (...) instalacji elektrycznej z pominięciem układu pomiarowego i korzystał z energii elektrycznej uzyskanej za pomocą tego przyłącza działając w ten sposób na szkodę spółki (...) S.A. Analogicznie jak w przypadku czynu przypisanego w punkcie I. wyroku M. Ś. (1) działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 §1 k.k. Dlatego czyn przypisany mu w punkcie II. wyroku należało zakwalifikować z art. 278 §1 i 5 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

Czyny oskarżonych uznać należy za zawinione. Są oni osobami dorosłymi, dojrzałymi. Bezprawność i karalność przypisanych im czynów jest powszechnie znana. Jako osoby uprzednio karane za przestępstwa przeciwko mieniu niewątpliwie mieli świadomość naruszenia obowiązującego porządku prawnego. W toku postępowania ustalono, że

poczytalność oskarżonych w dacie zarzucanych im czynów nie budziła wątpliwości. Powyższe pozwala uczynić im zarzut, że dopuszczając się przypisanych im czynów zachowali się niewłaściwie.

Spółeczna szkodliwość czynów przypisanych oskarżonym oceniana z uwzględnieniem dyrektyw z art. 115 §2 k.k. jawi się jako niemała (większa niż nieznaczna). Swoimi zachowaniami godzili w dobro prawem chronione, jakim jest mienie. Motywacją dla popełnienia czynów było chęć szybkiego uzyskania bezpodstawnej korzyści majątkowej. W zakresie czynu przypisanego D. L. oraz M. Ś. (1) w punkcie I. wyroku wartość zebranego mienia nie była wprawdzie istotna. Zauważyć jednak należy, że dla pokrzywdzonego były to podstawowe sprzęty umożliwiające bieżące funkcjonowanie w mieszkaniu. Analogicznie ocenić należy społeczną szkodliwość czynu przypisanego M. Ś. (1) w punkcie II. wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał M. Ś. (1) i D. L. za winnych popełnienia zarzucanych im aktem oskarżenia czynów i na podstawie art. 279 §1 wymierzył M. Ś. (1) karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I. wyroku), D. L. karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. (pkt VII. wyroku). Ponadto Sąd w punkcie II. wyroku na podstawie art. 278 §1 i 5 k.k. wymierzył M. Ś. (1) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Ustalając wymiar kar jednostkowych dla oskarżonych Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 §1 i 2 k.k. Na wymiar kar w sposób zasadniczy wpływał fakt działania oskarżonych w warunkach powrotu do przestępstwa. Oceniając właściwości i warunki osobiste M. Ś. (1) Sąd miał nadto na uwadze, że oskarżony przestrzeni przeszło dwudziestu lat był wielokrotnie karany, w tym kilkakrotnie na karę bezwzględnego pozbawienia wolności. Powyższe świadczy jednoznacznie, że oskarżony jest przestępcą zatwardziałym, niepodatnym na oddziaływania resocjalizacyjne. Natomiast D. L. będąc osobą istotnie młodszą od M. S. (2) był w latach 2007-2011 roku karany kilkakrotnie: bądź na kary bezwzględnego pozbawienia wolności bądź na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, których wykonanie następnie zarządzono. Dowodzi to, że także D. L. jest osobą zdemoralizowaną. Powyższe okoliczności przemawiały za wymierzeniem oskarżonym surowych kar pozbawienia wolności. Jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował natomiast złożenie przez D. L. szczerych wyjaśnień oraz wyrażenie skruchy. Natomiast na korzyść M. Ś. (1) przemawia wyłącznie przyznanie się do czynu z art. 278 §1 i 5 k.k. i złożenie w tym zakresie szczerych wyjaśnień. Okoliczność ta była uwzględniana w odniesieniu do oskarżonego Ś. jedyni przy wymiarze kary za czyn przypisany w punkcie II. wyroku.

Wobec omawianych przy wymiarze kary właściwości i warunków oskarżonych oraz działania w warunkach powrotu do przestępstwa Sąd doszedł do przekonania, że na gruncie przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 roku nie zasługiwaliby oni na warunkowe zawieszenie wymierzonych kar (art. 69 §1 i 2 k.k.). Stąd na podstawie art. 4 §1 k.k. brak było podstaw dla zastosowania ustawy obowiązującej uprzednio jako względniejszej dla sprawców. Sąd oparł wszystkie rozstrzygnięcia na podstawie kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku.

Na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k. Sąd w punkcie III. wyroku wymierzył M. Ś. (1) karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności kierując się dyrektywą z art. 85a k.k. Cele kary wymagały wymierzenia kary łącznej uwzględniającej zarówno zasadę absorpcji jak i kumulacji kar jednostkowych, przy czym prymat przyznano zasadzie absorpcji. W szczególności należy uświadomić oskarżonemu, że popełnianie kolejnych przestępstw będzie wiązało się z dłuższym pobytem w izolacji penitencjarnej.

W punktach IV. i VIII. wyroku Sąd na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 grudnia do dnia 9 grudnia 2014 roku (1 dzień).

W punkcie V. wyroku na podstawie art. 627 k.p.k. oraz §14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzone od oskarżonego M. Ś. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego – (...) S.A. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru.

W punkcie IX. wyroku na podstawie przywołanych tam przepisów zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. F. 531,36 zł (360 zł + 72 zł + VAT) tytułem wynagrodzenia za obroną udzieloną D. L. oskarżonemu z urzędu przed Sądem I instancji.

Wobec faktu, że oskarżeni są osadzeni, nie osiągają dochodów ani nie posiadają majątku Sąd na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty, przejmując poniesione w sprawie wydatki na Skarb Państwa.